יום ד', ז' בתשרי תשס"ה (22 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

*במגמה לחזק את עצמנו בימים אלה לקראת יום הכיפורים (אתמול עסקנו בחיזוק הקשר עם תורת ישראל), היום ברצוננו להציג את עניין ה**שליחות**, חיזוק הקשר עם עם ישראל:*

בהלכה, אדם המקבל הרשאה להיות בא כוחו של חברו לעשות דבר בעבורו, מצד הדין "שלוחו של אדם כמותו". לומדים זאת מן הכתוב **"ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל"** [שמות י"ב 6] וכי כל הקהל שוחטין? והלא אינו שוחט אלא אחד! אלא – מכאן ששלוחו של אדם כמותו. אין שליח לדבר עבירה, שאם טען שעשה בשליחות שולחו, משיבים לו: דברי הרב [=הקב"ה] ודברי התלמיד, דברי מי שומעין? מקור הרעיון של שליחות ציבור נמצא בבית הכנסת: החזן, שנשלח ע"י הקהל לעבור לפני התיבה, מוציא את הציבור ידי חובתם בתפילותיו, בקריאתו בתורה, ובתקיעתו בשופר. אם אדם אינו יודע להתפלל בעצמו, ומקשיב לתפילתו של שליח הציבור ומתכוון לצאת בה ידי חובתו, הרי זה כאילו הוא עצמו התפלל אותה. לפנים, לא היו סידורים מצויים, ואף התפילה לא היתה שגורה בפי כל, ושליח הציבור הוא שהוציא את הקהל ידי חובתם. במרוצת הזמנים נשתנה תפקידו המקורי של שליח ציבור, שכן רוב הציבור בקי בתפילה. תפקידו בולט יותר בשמירת הקצב היחיד של תפילות הציבור ופחות בהוצאת הציבור ידי חובת התפילה. התואר "שליח ציבור" הושאל לימים גם לנבחר הציבור בתחומי הפעילות והעסקנות, להיות עושה בשביל הכלל ובשמו. [לקסיקון מן המסד ליהדות ולציונות]

אומר **הרבי מלובביץ'**, מחולל תנועת השליחים הגדולה ביותר בעולם, "**שלוחי חב"ד**", על **תפקיד השליחות**:

דין שליחות בפשטות, בין אדם לחברו, נמשך ומשתלשל מעניין השליחות בין אדם למקום, בין ישראל לאביהם שבשמיים: כל אחד ואחד מבני ישראל הריהו שלוחו של הקב"ה. [וכפי שאמרנו לעיל] **שלוחו של אדם** - [במקרה זה] העליון – **כמותו**, להשלים כוונת הבריאה על ידי העבודה בקיום התורה והמצוות. ישנם, בעבודת האדם, 3 דרגות באופן מסירת וביטול השליח [האדם] של המשלח [הקב"ה]: **יש דרגה** בעבודת השם שהאדם העובד – בהרגשתו הריהו מציאות בפני עצמו בכל ענייניו, אלא שהוא כופה עצמו לקיים רצונו יתברך – בעשיותיו הוא ממלא שליחותו של הקב"ה; **ויש מי שפועל** בעצמו ביטול פנימי, עד שעשיותיו מתייחסות להמשלח – כלומר, מעשיו ועניניו (בעניין השליחות) הריהם מסורים ונתונים להשם עד שפעולותיו אלו אינן מציאות בפני עצמן ואינן אלא כח המשלח; **ולמעלה מזה**, הוא מי שהוא בטל לגמרי להקב"ה עד שכל מציאותו (ובדרך ממילא כל עשיותיו) אינה אלא מציאות המשלח.

אמנם כל דרגות אלו הן רק בשייכות לקיום השליחות, אבל זה שכל אחד בישראל יש ביכולתו לקיים שליחות זו (באיזה אופן שהוא) הוא נתון, והוא מפני שחל עליו השם "שליח"; וחלות שם זה יכולה להיות רק על בני ישראל (ולא באומות העולם להבדיל) כי רק בבני ישראל ייתכן לומר שהם "כמותו דהמשלח ממש", לפי שנשמות ישראל הם "חלק ה' עמו", חלק אלקה ממעל ממש, ולכן רק להם יש יחס "בערך מה" לגבי הקב"ה, המשלח, ועד שהם כמותו דהמשלח ממש".

[ליקוטי שיחות, כרך ל"ג, במדבר\קרח]

והשכר? "...וכל מי שעוסקים בצורכי ציבור באמונה, הקדוש ברוך-הוא ישלם שכרם, ויסיר מהם כל מחלה, וירפא לכל גופם ויסלח לכל עוונם, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם עם כל ישראל אחיהם, ונאמר אמן." [תפילת מוסף השבת]

"אריה שאג, מי לא יירא..." [עמוס ג' 8]

אריה – ראשי תיבות: **א**לול, **ר**אש השנה, **י**ום **ה**כיפורים

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל